

2017.03.31.

GTTP nemzetközi utazási cikkíró verseny

Készítette: Skriba Ágnes

AMADEUS

Carlson Wagonlit Travel

onata

ENTERPRISE HOLDINGS

HRG

Bazaltutca a sztupához

2016. június 3-án volt életem első nagyhátizsákos, sátras túrája, amelyet a szervező földrajztanárom túlélő túrának nevez. Megjegyzem, nem véletlenül. Az utolsó két órától engedtek el, hogy össze tudjak készülni, és elérjem a fél kettes vonatot. Amikor hazaértem, gyorsan megebédeltem, és hátamra dobtam a hátizsákom. A táskát előrelátóan anyukámmal már csütörtökön este összekészítettük. Pakoltunk vékony és vastag ruhát, esőkabátot, váltócipőt – felkészülve minden típusú időjárásra. Került még a táskába hálósák és az alváshoz polifoam. Gyorsan elkészíthető, laktató ételeket csomagoltunk, és természetesen csokit a vércukorszint fenntartása érdekében. Mivel egy jó túrázó próbál minden eshetőségre felkészülni, ezért rengeteg holmit kell magunkkal vinni, ami azt eredményezi, hogy ha az ember a táskát a vállára veszi, akkor biztosan nem fűjja el a szél. A résztvevők többsége Sárváron ült fel a vonatra, de én később szálltam fel az egyik barátommal Celldömölkön.

A túra első állomása Keszthely volt, ahonnan busszal folytattuk utunkat egy Rezi nevű kis falucskába. Az utolsó kékcsapnál megtöltöttük az üvegeinket és egy tizenöt literes tartályt vízzel, amelyet felváltva vittünk fel a hegyre. Rezi romvárában táboroztunk le, amely a Keszthelyi-fennsík egyik mészkősziklaormát koronázza meg. A 13. században épült várat még a törökök rombolták le. A rom egyes részeit jól renoválták, és a mellette lévő padokkal ellátott mező kiváló táborhelynek bizonyult. A lenyugvó nap fényében barátnőmmel egy kétszemélyes sátrat vertünk fel. A tűzgyújtási tilalom miatt vacsoránkat gázpalackon készítettük el, így lett az aznapi menü zacskós leves a sült szalonna helyett. A sztorizgatások nagy nevetései után éjfél felé tértünk nyugovóra.

Az első éjszakám aránylag jól telt, bár minden porcikámat elfeküdtem. Reggeli után elindultunk Zalaszántó felé a kéktúra jelzésein. Utunk során tele lettünk csaláncsípéssel, karcolásokkal, kullancsokkal. Még szerencse, hogy a tanárunk minden bajunkra tudta a gyógyírt.

Túránk során nagyon sok ritka rovar és növényt ismertünk meg, s a táj szépségén sokszor elidőzött tekintetünk. Tíz kilométer megtétele után odaértünk a zalaszántói buddhista sztupához, ahol megpihentünk a rendkívül nyugodt, tiszta, barátságos környezetben. A relaxáció után elindultunk a környék legizgalmasabb látnivalója, a bazaltutca felé, amely a Balaton-felvidéki Nemzeti Park fokozottan védett része. A Kovács-hegy annak a 6 millió évvel ezelőtti vulkanikus működésnek köszönheti létét, amely a Tapolcai-medence tanúhegyeit is létrehozta. Nagyjából egy

Csoportkép a zalaszántói buddhista sztupánál

órás erőltetett gyaloglás után értük el a szűk szurdok bejáratát. A bazalt folyosó – ahogy más forrásokban említik – több szerencsés geológiai folyamat eredményeként jött létre. Az üledékes alapkőzetre rakódott bazalt pereme a külső erők hatására elvesztette alátámasztását. Ennek következtében a kőzetkaréjok lecsúsztak róla, de egymás mellett maradtak. Végül a peremmel párhuzamos árokrendszer alakult ki. A felszínen megtalálható ovális mélyedések és üregek is különlegesek. Ezek Magyarország egyedüli bazaltdolinái. A legördülő óriási bazaltkövek között sétáltunk, vagyis inkább csetlettünk-botlottunk

Nehéz terepen

nehéz hátizsákjainkkal. Végül megérkeztünk egy pihenőhelyre, ahol elfogyasztottuk ebédünket. A tanösvény tábláit is elolvastuk, de sajnos nem maradhattunk sokáig, mert fekete felhők gyülekeztek az égen, és ránk szakadt az eső. Mindenki kapkodott az esőkabátjáért és a nylon zacskókért. Betakartuk magunkat és a hátizsákjainkat is. A cipő átcserélésére már senkinek sem jutott ideje. A

teljesen felázott talaj miatt a lejtőn mindenki lefelé csúszkált. Nekem mégis frissítő volt ez az eső a forráság után. Nagyon páradús volt a levegő, nehéz volt a lélegzetvétel. Így ballagtunk a Hidegkúti-forrás felé, amely a Tátika-hegy lábánál található. Sajnos nem volt víz a forrásban, de nem keseredtünk el, mert pár méterrel arrébb volt egy major. Gondoltuk, majd itt feltölthetjük készleteinket. Legnagyobb meglepetésünkre a major tulajdonosa nemet mondott kérésünkre. Így a tanár úr és az egyik volt diákja indult útnak, hogy a közeli faluból taxival vizet hozzanak a szomjas túrázóknak. Sok-sok gyaloglás után estére a Tátika

A bazaltutcában

várának romjaihoz érkeztünk. A sátorállítást már rutinszerűen ment. Az este ismét vidáman telt. A fáradtságtól azonban mindenki hamar elaludt.

Reggel már kipihenten fényképezkedtünk, és a szendvicsek elfogyasztása után elindultunk a túra utolsó állomásához, a Sarvaly-forráshoz. Ez is szépen gondozott pihenőhely a kéktúra útvonalán. Itt jutott idő egy kicsit pihenni, kinyújtózni, csodálni a természetet. Én is így tettem, mert tudtam, ha innét elmegyünk, már csak pár kilométer, s visszatérünk a rohanó hétköznapiakba. A turistajelzésen Sümegre indultunk, itt szálltunk fel a vonatra, ami zakatolva vitt bennünket hazafelé. Már sötétedett, mikor leszálltunk. Boldog voltam, hogy egy olyan világgal ismerkedhettem meg, amely nagyon közel került a lelkemhez.

Felhasznált irodalom:

<http://www.turautak.com/cikkek/latnivalok/termeszeti-ertekeink/vindornyasozos--kovacsi-hegy-bazalt-utca--buruczky-ferenc-tanosveny.html>

A honlap utoljára: 2017.03.31-én lett látogatva